

כוחם של
מעטים

כוחם של מעטים

אחת הסיבות שמעכבות אותנו לפעמים מלפעול היא המחשבה שאנו יחידים מול רבים. כיצד מעטים יכולים להשפיע על העולם כולו ולחולל בו שינוי? מה הערך במעשיו של אדם אחד, או קובץ אנשים?

תחילה יש לזכור שכאשר יחידים מתאגדים יחד, כוחם גדל והשפעתם הולכת וגדלה. אולם, גם כאשר אין בידו של היחיד להתאגד עם אחרים, עליו לדעת שיש ערך במעשיו:

"צריך לדעת שאפילו לעשייה של יחיד יש ערך עצום, ואין לזלזל בה כלל! ככל שאדם מרבה בעשייה חיובית - הרי הוא מגביר את כוחו של הטוב, מעצים את האור, 'מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך' והטוב מתגבר על הרע.

בכל מקרה - **אין להתייאש**, אפילו אם המשימה נראית גדולה מידי. מי שאומר לעצמו: 'בין כך לא אצל'יח' - בסופו של דבר אינו עושה כלום. על כל אדם לעשות את המעט שיש בכוחו, והקב"ה בוודאי ידאג שהעולם יתקדם לנתיבו" (התורה לדורנו, "צדיקים בתוך העיר").

אדם יכול לחלום על גדולות, לרצות לעשות דברים גדולים ומשמעותיים, ולשכוח שגם דרך ארוכה מתחילה בצעד אחד קטן. הוא יכול לחלום על "תיקון עולם" אך לזלזל במעשים הקטנים שבכוחו לפעול על מנת לקדם את המציאות לתיקונה - לכל מעשה, קטן ככל שיהיה, יש השפעה עצומה.

"אל לו לאדם לבטל את כוחותיו, לחשוב שאין בכוחו לפעול גדולות, וכך לא לייחס משמעות גדולה לפעולותיו... כשאדם מבין את עוצמתם האמיתית של מעשיו ואת ההשלכות הנובעות מכל פעולה שלו - יבין גם את האחריות האדירה המוטלת על כתפיו בכל רגע ורגע" (התורה לדורנו, "כוחותיו של האדם").

"כשעמד אברהם אבינו ודגל אחדות הבורא בידו, הוא היה יחיד ובודד; הוא עזב את ארצו, מולדתו ובית אביו. ללא עם, שבט ואפילו משפחה... מה חשב לעצמו אברהם אבינו - וכי אדם אחד בודד ישנה את העולם כולו? כן! בדיק בכך האמין אברהם אבינו, האמין וצדק, ואנו הולכים בדרכו" (לזמן הזה, "להיאזר באמונה).

"מעשה אחד קטן של האדם, עלול להכריע - לא רק את גורלו האישי - כי אם את גורל העולם כולו. הרי לנו עד כמה כל פרט קטן יכול להיות בעל משמעות עצומה... כדי לגלות בחיים שלנו את האידיאלים הגדולים, יש צורך במעשים. בכל פרטי המצוות, אף אלו הנראים קטנים וזניחים במבט שטחי, גנוזים באמת המוני אידיאלים גדולים" (התורה לדורנו, "ההבדלה - יסוד ביהדות")

בנוסף, יש לזכור שכשם שמעשה ועוד מעשה נאספים בסופו של דבר לטוב גדול, כאשר יחידים מתאגדים יחד גם כוחם גדל והשפעתם הולכת וגדלה.

תולדות עם ישראל מלמדות אותנו שיחידים מאמינים לעולם השפיעו. הרב נהג להביא את רבי עקיבא שאיבד את עשרות אלפי תלמידיו, וכל עמלו ירד לטמיון ברגע אחד, עד ש"היה העולם שמם" (יבמות סב, ב).

"רבי עקיבא אינו מתייאש, האפשרות של ייאוש כלל לא קיימת בעולם המושגים שלו! הוא קם מתוך ההריסות, הולך ל'רבותינו שבדרום' ומלמד תורה לחמישה תלמידים בלבד. מה הם חמישה תלמידים ביחס לעשרות אלפי התלמידים שהיו לו קודם לכן?! ובכל זאת, חמשת התלמידים הללו היוו את עמוד התורה באותה השעה, ומהווים חלק מרכזי משלשלת מסירת תורה שבעל פה לדורי דורות" (התורה לדורנו, "צדיקים בתוך העיר").

רבי עקיבא לא עסק במחשבות על מה שאיכד בעבר, וגם לא בחשבונות מה יועילו מעשיו לעתיד, אלא פעל בהווה להוספת טוב. מלבד הלימוד הגדול שלעולם אין להתיימש, אנו לומדים מכאן על כוחם של קומץ אנשים להשפיע לדורי דורות:

"רבי עקיבא עשה את המוטל עליו - העמיד תלמידים חדשים. הוא לא עשה חשבון האם תלמידים אלו יוכלו להוות תחליף הולם לכל התלמידים שאבדו לו. ר' עקיבא עשה את שלו, וה' חיזק את ידיו ונתן ברכה במעשה ידיו" (שם).

לאורך כל ההיסטוריה, בצמתים קשים קמו יחידים נועזים שלא התיימשו, והמשיכו להאמין בצדקת הדרך גם אם היא ארוכה וקשה. מתוך -

"אמונה גדולה ואדירה, שאיננה מבוססת על החשבון הריאלי הפשוט. אולם, מצד האמת הא-לוהית - אין יותר ריאלי מזה! ישנם מצבים שלא ניתן להשלים איתם, ויש הכרח לפעול מתוך אמונה ובמסירות נפש גדולה מעל להיגיון המצומצם והמוגבל, ואז זוכים גם לסיעתא דשמיא" (לזמן הזה, "חנוכה וסוכות").

"בשעות גורליות, דווקא המעטים, המאמינים והנועזים, הם אלו שקובעים ומכריעים. מעשיהם מצעידים את כלל ישראל קדימה ומזכים את כולנו" (לזמן הזה, "למשמעותו של איסור חמץ").